

ANDORRANA DE PUBLICACIONS

President: Enric Dolsa.
Director General:
Josep Anton Rosell Pujol

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: Joan Ramon Baiges.
Subdirector: Enric Guinart Mauri.
Gerent: Josep Segura.**Política:** Iago Andreu i Marc Rodríguez. **Societat:** Pepa Gallego, Irene Casasayas, Clara Garnica i Eva Arasa. **Esports:** Iván Moure i Rafa Mora. **Cultura i espectacles:** Andrés Luengo i Núria Salvà. **Àrea Monogràfica:** M. Teresa Blanco. **Diagramació:** Biel Rosell, Josep Capell (Sistemes) i Nerea Moreno. **Fotomecànica:** Pako Temprado. **Fotografia:** Tony Lara i Ona Morante. **Edició:** Marcel Tuyet i Laia Martínez. ANDORRANA DE PUBLICACIONS **Director comercial:** Adrià Ledo. **Publicitat:** Pilar Torrentallé, David Aunió, Xavier Farran i Nelly Dedeá. EL PERIÒDIC D'ANDORRA s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDIC DE CATALUNYA

Editorial

El convenciment dels convençuts

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes hi exposen posicions personals.*

El convenciment, segons el diccionari, és l'acció de *convèncer-se*. Convèncer, a la vegada, és enumerar amb arguments a reconèixer alguna cosa com a vera, o bé adquirir la seguretat que una cosa és vera. O sigui, que el convenciment no es pot basar en una intuïció, sinó que ha de venir avalat per uns arguments sòlids, més enllà de les apreciacions subjectives. En aquests moments, i dins del panorama polític del país, tenir massa convenciments sona una mica a utòpic –en el sentit de desig– o bé a infantil, si no es pot veure el que avala aquest convenciment. Nosaltres, en aquests moments, envegem els convençuts, entre altres coses, perquè en terreny propi no estem massa segurs de res, políticament parlant. Tenim les nostres raons per a aquesta manifestació, que no són altres que contemplar com tot és un joc de paraules que es fan cada dia per

tornar a desfer-se a l'endemà.

Si analitzéssim mínimament la situació, veuríem que cal diferenciar el *què* del *com*. Les explicacions que es puguin obtenir no són massa fàcils i menys encara, clares. Tot això queda diluït per un *com* que cadascú explica i reparteix sense massa arguments. Aquesta realitat fa que el ciutadà –nosaltres ens devem als lectors–

DIENT 'NO' A TOT ÉS DIFÍCIL CONVÈNCER EL CIUTADÀ QUE ES FAN LES COSES BÉ

no estigui convençut de massa coses i menys encara de les conviccions dels que no presenten arguments per convèncer ningú. La fidelitat d'uns xoquen contra l'exigència dels altres i en aquest estira i aflixa res està clar i tot és excessivament espès.

Dient *no* a tot, sense massa ex-

plicacions de fons, no és el camí més fàcil perquè el ciutadà doni el sí a la gestió. I si tots els que defensen teòricament l'interès ciutadà estan convençuts que aquest és el camí, no som massa creients nosaltres que convencin ningú. El problema del Pressupost és un fidel exemple d'un atemptat a la nostra intel·ligència. Un Pressupost presentat pel Govern que ningú diu voler, disfressat d'uns raonaments que a ningú arriben a convèncer. Uns els han provocat, els altres se'ls han trobat i uns tercers es col·loquen a la corda fluixa volent aconseguir uns rèdits que a curta distància no es veuen i que a la llarga poden provocar la seva pròpia mort política. No es tracta de desfer, sinó de construir. No s'hi val, per un costat, dir que el Pressupost s'ha d'aprovar i, per un altre, parlar de consellers malalts que el puguin salvar amb la seva absència. La veritable malaltia es troba en provocar aquesta situació. Ves per on, en aquest tema sí que estem convençuts i tenim pocs dubtes. Jugar al que popularment es coneix com *la puta i la Ramoneta* és poc seriós i políticament molt incorrecte. La política malaltissa sí que provoca malalties incurables.